

Un abans i un després a la Ràpita

La Ràpita Dani Sainz

Mai s'havia vist tanta gent al pavelló firal a primera hora del matí. Tots els col·legis electorals es van concentrar allí, i des de les 6 anaven arribant rapitencs amb més il·lusió que cansament a la mirada. "Ningú" sap com, però les urnes van estar al lloc convingut tan aviat els Mossos d'Esquadra van allunyar-se entre aplaudiments. I a les 9, ja es formaven sis llargues i desordenades cues. Així que imagineu un pavelló abarrotat, amb centenars de persones esperant a l'exterior. No passaven 30 minuts quan va començar. Impossibile recordar quants vehicles de la Guàrdia Civil van aparèixer de sobte i quants policies en van sortir. En un obrir i tancar d'ulls ja s'havien llançat contra la gent que hi havia a les portes de l'edifici. Escortaven un grup d'agents de paisà que duïen carpetes, càmeres de vídeo i la infame bossa negra amb la qual segrestarien les urnes.

Al crit de "no passeu", els rapitencs no van retrocedir un sol pas. En això va arribar l'escamot d'antiavalots amb els guants d'entrar a matar. Sense previ avís van carregar indiscriminadament i entre cops de porra i d'escut van llançar també algun cop de culata de les llançadores de pilota

La banda sonora de les càrregues policials eren els xiscles de terror

Un moment d'una de les càrregues policials efectuades a la Ràpita. / ARIADNA RODRÍGUEZ

de goma (prohibides a Catalunya).

A dins la melé es perdia la noció de tot el que passava fora. Veies el teu veí, el teu company de feina o el teu amic, i davant seu, un mur de boines i de cascos. Quan uns empenyien, els altres resistien i després a l'inrevés. La banda sonora d'aquells instants eren els xiscles de terror, consignes a favor del referèndum i les ordres que disparaven els uniformats.

Va arribar llavors una segona columna d'armaris negres. Van multiplicar la violència per obrir-se pas cap a la porta gran del pavelló. Els últims rapitencs que la custodiaven van ser els que més van rebre: el degoteig de rostres ensangonats que sortia de la batalla campal era constant.

Finalment, van entrar a dins del pavelló, ja desallotjat, i van sortir amb les urnes. A dintre, cap vot. Les

urnes amb les quals s'havia començat a votar es van amagar per poder-les treure més tard. La sortida de la Guàrdia Civil va allargar la tensió durant un llarg passeig per l'avinguda dels Alfacs i va enfilar fins a l'església nova, on els agents van fugir sota una pluja de pedres.

Al lloc on minuts abans ploviessin cops, l'alcalde va pujar dalt d'una cadira per dirigir-se a la multitud. "Avui

hem guanyat perquè a la Ràpita hi haurà un abans i un després i hi haurà un abans i un després a Catalunya! Guanyarem!", va exclamar Josep Caparrós amb el puny alçat entre l'emoació col·lectiva.

El balanç de ferits per contusions va pujar a 51. L'últim recompte de l'ajuntament és de 84. Anna i Ariadna, de vint anys, van acabar amb l'espatlla dislocada i un collaret al coll, respectivament, a Miquel el van esquinçar la camisa, Neus encara té l'ull morat per un cop de porra i així podríem seguir enumerant les seqüeles que ha deixat la barbàrie repressiva entre els rapitencs.

L'endemà la Ràpita seguia en xoc. La indignació es va convertir en ràbia entre els més joves, que per la nit es van concentrar davant la caserna de la Guàrdia Civil. Una sola guspira, que no arribà a saltar, hauria encès una nova tragèdia. I de la ràbia, dimarts es va passar a la solidaritat i la il·lusió. Milers de rapitencs i persones d'arreu de les Terres de l'Ebre van formar a la plaça del Cóc la mobilització més multitudinària que es recorda al municipi. Quan l'alcalde d'Amposta va lliurar al de la Ràpita una de les urnes de Poblenou on havien marxat a votar molts rapitencs, la plaça va esclatar a crits de "llibertat, llibertat!". ■